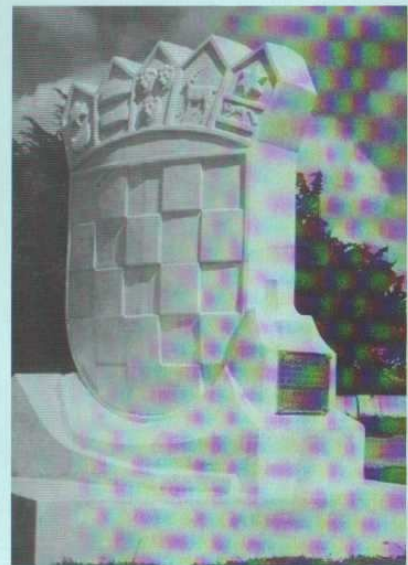

Hrvatski Dom
Buenos Aires

Hrvatska
1918 - 2003

Buenos Aires
2008

KRALJEVINA JUGOSLAVIJA - 10. TRAVNJA 1941. - NDH KOMUNISTIČKA JUGOSLAVIJA I REPUBLIKA HRVATSKA Neznanje je majka svih zala!

U posljednjih tisuću godina svjetske povijesti, Hrvatska je sačuvala svoje bitne označnice koje prate samostalnu državu, sve do 1918.god. U najgorim je trenucima svoje opstojnosti uvijek imala Sabor i bana, koji su jamčili zakonodavnu, sudsku i upravnu vlast.

Hrvatska je imala svoju vojsku, pod zapovjedništvom hrvatskih časnika, kojoj je na čelu bio ban. Na početku 20. stoljeća, hrvatski su se zastupnici borili da Hrvatska dobije svoja područja koja su prije bila pod turskom, a kasnije pod austrijskom vlašću, i da kao savezna država ude u obnovljenu Podunavsku kraljevinu.

Prvi je svjetski rat (1914.) uništio hrvatsku budućnost nestankom stoljetnoga Podunavskoga Carstva. Hrvatska je izgubila posljednje označnice svoje samostalnosti, kada je godine 1918, bez volje naroda, bez glasovanja, bez svenarodnoga glasovanja (referenduma), a na temelju versailleskoga mira (28. lipnja 1919.) uvrštena u zajedničku državu: Kraljevinu Srba, Hrvata i Slovenaca. Tada je Hrvatskoj, u novoj državi, ukinut njezin Sabor, ustav i njezina vojska. Već od početka ju je Srbija smatrala velikom Srbijom, a isto tako je htjela podčiniti i druge narode u novoj državi. To je bio uzrok sukoba

1

koji je označio borbu hrvatskoga naroda za njegovu nezavisnost. Volja za nezavisnošću pokazala se kod svih slojeva: seljaka, radnika, umnih radnika (intelektualaca) itd. Radićeva Hrvatska republikanska seljačka stranka okupila je ne samo seljake nego i druge slojeve, pa se pretvorila u pravi pokret, zato što se njezin voda Stjepan Radić (1871 .-1928.) borio za hrvatska narodnosna prava, za demokratsku vlast i društvenu pravdu, protiveći se Velikoj Srbiji, kojoj je na čelu bio kralj Aleksandar I. Karađorđević (1888.-1934.), s nekoliko srpskih političkih stranaka.

Ta je politička borba prekinuta kada je srpski zastupnik pucao u hrvatske zastupnike u beogradskoj Skupštini i smrtno ranio Stjepana Radića i još dvojicu hrvatskih zastupnika. Šest mjeseci kasnije kralj Aleksandar je ukinuo Ustav Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca i proglasio osobno samovlašće (diktaturu) te nakon toga stvorio Jugoslaviju (1929. godine).

Hrvatski narod je bio onemogućen da se zakonitim sredstvima bori za svoju punu ravnopravnost i slobodu. I tako je srpski kralj posijao sjeme prevratničke borbe za hrvatsku nezavisnost. Mladi hrvatski zastupnik Stranke prava, dr. Ante Pavelić (1889.-1959.), vidjevši da se sa Srbima političkom borbom ne može ništa postići, otišao je u izbjeglištvo i osnovao prevratničku udругu nazvanu ustaše (od glagola ustati), s ciljem da se bori za samostalnu Državu Hrvatsku, kako bi hrvatski narod dobio slobodu i kako bi se gospodarski i kulturno razvijao.

2

Ustaška udругa, zajedno s makedonskom (VMRO) oslobodilačkom udrugom, organizirala je atentat i ubila kralja Aleksandra u Marseilleu (1934.). Time je Jugoslavija nagrižena pa je počela propadati. Kada su Nijemci napali Jugoslaviju 6. travnja 1941, u Drugom svjetskom ratu, hrvatski narod nije nimalo dvojio da treba rušiti Jugoslaviju, koju je smatrao svojim zatvorom. Jugoslavenska je vojska, bez susprezanja, predala hrvatskoj seljačkoj zaštiti svoje oružje, a njeni su časnici, uglavnom Srbi, bježali želeći se domoći susjedne Srbije.

Diljem Hrvatske u svim su se selima vijorile hrvatske zastave, a narod je klicao Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, mnogo prije no što je njemačka vojska došla u Zagreb. Napad na Jugoslaviju započeo je 6. travnja. Prevratnički rad dao je prvi važni plod već 7. travnja, pobunom 108. pješadijskoga puka, koja je 8. travnja dovela do zauzeća Bjelovara i poslijepodne istoga dana do proglašenja Nezavisne Države Hrvatske. To je prevratničko vrenje odijelilo sjeverno bojište od prve skupine jugoslavenske vojske i bez sudjelovanja njemačke i talijanske vojske. (Kazimir Katalinić, Argumenti, str. 39.-40.)

Desetoga travnja 1941. godine pukovnik Slavko Kvaternik (1878. 1947.) je preko zagrebačke krugovalne postaje proglasio Nezavisnu Državu Hrvatsku, u ime dr. Ante Pavelića koji je još bio u tuđini. Vođa HSS-a (Hrvatske Seljačke Stranke) dr. Vlatko Maček, neosporivi predsjednik na izborima, poziva hrvatski narod da brani i sudjeluje u stvaranju Nezavisne

3

Države Hrvatske.

Sudjelovanje sila Osovine (Njemačke, Italije i Japana) u priznanju Nezavisne Države Hrvatske potaknulo je Saveznike i poklonike velike Srbije, da s velikom promidžbom nastoje dokazati da proglašenje Nezavisne Države Hrvatske nije volja hrvatskoga naroda, nego daje to umjetna tvorevina fašista i nacista. Međutim, ni Njemačka ni Italija nisu bile sklone NDH, niti je ona bila predviđena u njihovim naumima. Sklapanje Trojnoga pakta (25. ožujka 1941.) Jugoslavije, kojeg je u Beču potpisao princ Pavle, bilo je veoma povoljno za Jugoslaviju jer bi ona ostala izvan rata, a nakon rata bi dobila Solun, važnu južnu luku (danas u Grčkoj). Uzrok puča srpskih generala od 27. ožujka 1941. (s lozinkom: - Bolje rat nego pakt! -) bilo je mito koje su dobili od Engleza. Istom je tada Hitler odlučio napasti Jugoslaviju. Nije mogao ostaviti takvo stanje prije naumljenoga napadaja na SSSR. Italija mu se pridružila jer nije htjela da Jugoslavija padne pod njemačku vlast, budući da bi bio ugrožen njezin utjecaj na Jadranu. Njemačka i Italija odlučile su napasti i razbiti Jugoslaviju, ali ne da bi time stvorile hrvatsku državu. Hrvati su iskoristili taj povoljni trenutak, slično kao što su narodi Južne Amerike iskoristili Napoleonov napadaj na Španjolsku i proglasili svoju nezavisnost, koju su, nakon određenoga kolebanja, Španjolci bili prisiljeni priznati kao već završenu činjenicu.

Saveznici, koji su osuđivali stvaranje NDH, zaboravili su da su hrvatski

4

političari još 1919. godine Kongresu primirja u Parizu uručili zahtjev za samoodređenje hrvatskoga naroda kojeg je potpisalo 157 tisuća Hrvata, te da su godine 1922. hrvatski narodni zastupnici poslali predstavku Društvu Naroda u Ženevi, tumačeći položaj hrvatskoga naroda u novoj državi, na što nikada nisu dobili odgovor, kao da Hrvatska i njezin narod ne postoji. Isto tako je 1923. godine hrvatski vođa Stjepan Radič, u ime narodnih zastupnika, u Parizu, Londonu i Moskvi tražio pomoć za Hrvatsku, koja je svaki dan sve više živjela u ropstvu i nasilju.

Godine 1929. i 1930, u odnosu na događaje u jugoslavenskoj Skupštini, hrvatski su zastupnici bezuspješno molili Društvo Naroda za samoodređenje. Osobno su narodni zastupnici: dr. Juraj Krnjević (1895.-1988.), ing. August Košutić (1893.-1964.) i dr. A. Pavelić posjetili Društvo Naroda i tražili da Hrvatska dobije pravo na samoodređenje.

Tada je narodni zastupnik dr. Ante Pavelić, vidjevši da se ne uvažavaju hrvatski zahtjevi, najavio prevratnički ustanak i odbio svaku odgovornost hrvatskoga naroda za njegovu oružanu i prevratničku borbu za slobodu, što će se sigurno dogoditi, jer je smatrao da hrvatski narod ima pravo na svoju državu.

Propast umjetne jugoslavenske države, godine 1941, za Hrvatsku je bio pravi trenutak da ona proglasi svoju nezavisnost. Od Hrvata se ništa drugo nije moglo očekivati, a najmanje da brane državu koja im je oduzela

5

sve sastavnice državnosti, sprečavala gospodarstvo i kulturu, zatvarala, mučila i ubijala istaknute Hrvate i njihove političke vode. Jugoslavija je bila ugnjetavač hrvatskoga naroda, a Hrvati su se osjećali robovima u toj umjetnoj državi. Posve je jasno da je hrvatski narod iskoristio prigodu za svoju nezavisnost, a da to ne bilo poistovjećivanje ni s talijanskim fašizmom ni s njemačkim nacionalsocijalizmom.

Naprotiv, Hrvati su se većinom ideološki poistovjetili s pravim demokracijama. To potvrđuje i zagrebački engleski konzul Thoma.s C. Rapp, koji je rekao: " Bez svake sumnje, Država Hrvatska je tu, a narod je za nju". (Ivan Meštrović, Uspomene na političke tuđe i događaje, Knjižnica Hrvatske revije, Buenos Aires, 1961, str. 308.) Na svom putovanju kroz Hrvatsku u ratu on nastavlja: "Gdjegod su nas zaustavili i saznali tko sam ja, pustili su nas dalje bez

smetnje, govoreći da oni nemaju ništa protiv Engleza, da su oni u duši za Engleze, ali zbog političkih prilika, da je ispalo drugačije". (Isto, str. 309.).

Suprotno od onoga što su širili Saveznici da je osnivanje NDH bilo povezano s fašizmom i nacizmom, činjenica je da je 10. travnja bio upravo različit od tog političkoga puta. Kod Hrvata je prevladavalo ostvarenje države, a ne ideologija. Razni interesni savezi vladali su za vrijeme cijeloga drugog svjetskog rata. Različite ideologije, iako oprečne, nisu sprječavale ni otežavale različite saveze. Tako se Staljin udružio s Hitlerom kako bi podijelili

6

Poljsku, a taj zločin nije spriječio Engleze ni Amerikance (zagovaratelje ljudskih prava i demokracije!) da se ujedine sa Sovjetskim Savezom, na čelu sa Staljinom, najvećim krvnikom i nasilnikom, koji je odgovoran za ubojstva osamdeset milijuna komunističkih žrtava. (Crna knjiga komunizma.)

I Jugoslavija, na čelu s princem Pavlom, poznatim anglofilom, potpisala je sporazum s Njemačkom, Italijom i Japanom, 25. ožujka 1941. u Beču. Saveznici (Englezi -Francuzi- Amerikanci) su svima priznavali sve političke saveze, samo ne Hrvatima, koji su potpisali ugovor s jedinom namjerom da dođu do slobode i nezavisnosti.

Nema dvojbe daje NDH hrvatskomu narodu, unatoč velikim ljudskim pogrješkama i zlu koje donosi svaki rat, donijela njegovu samostalnost, ništa više ograničenu nego što su bile ograničene samostalnosti kako malih tako i velikih, koji su se nalazili bilo na jednoj ili drugoj ratnoj strani.

U hrvatskoj državi, za vrijeme njezine četverogodišnje opstojnosti (1941.-1945.), nikada nije postojala ni fašistička ni nacistička stranka. Narod nije bio sklon tuđim ideologijama. NDH je hrvatskom narodu bila temelj za njegovu obranu protiv srpskih napadača, sigurnost i razvitak, nadajući se blagostanju i političkom razvitku do demokracije.

Jasno je da se 10. travnja hrvatski narod nije izjasnio za jednu vlast ili vladu, nego za svoju narodnu državu. Hrvatski je narod shvatio da su država i vlada dvije različite stvari. One su međusobno povezane, ali nisu

7

jednake. Ono što se može predbaciti jednoj vladi, to ne vrijedi i za državu, kao najveću ustanovu samostalnosti jednoga naroda. Kada bi vlada jedne države bila odgovorna za postojanje te države, što su Saveznici htjeli primijeniti na Hrvatsku, onda nakon Drugoga svjetskog rata ne bi trebale postojati ni Bugarska, ni Mađarska, Rumunjska, Finska, jer su se i one pridružile savezu Trojnoga pakta isto kao i Hrvatska.

Trebamo spomenuti da je Nezavisnu Državu Hrvatsku priznala većina europskih država, koje su imale svoja predstavništva u Zagrebu. Sljedeće države su priznale hrvatsku državu: Japan, Mađarska, Slovačka, Finska, Bugarska, Španjolska, Njemačka, Italija, Danska, Francuska, a diplomatski i konzularni odnosi bili su uspostavljeni sa: SAD-om, Svetom Stolicom, Portugalom, Švicarskom, Švedskom, Turskom, Argentinom, Urugvajem, Burmom, Tajlandom i Kinom.

Mlada je hrvatska država već od prvih dana sklopila uzajamne odnose s drugim državama i narodima te tako otklonila nazive kojima su prije prozivali Hrvate u tuđini: Austrijanac, Austro-Ungar, Jugoslaven. Uspostavljenjem svoje države Hrvati su dobili svoju narodnosnu i državnu posebnost i dali svoj prinos međunarodnoj zajednici.

U početku NDH pojavili su se srpski četnici kao gerila, predvođeni srpskim generalom Dragoljubom (Dražom) Mihajlovićem (1893.-1946.), kojima je bio jedini cilj rušiti hrvatsku državu. Draži Mihajloviću nije bio cilj

8

boriti se protiv njemačkih zavojevača u Srbiji i pronacističke srpske vlade (general Milan Nedić /1877.-1946./), nego protiv hrvatske države. Srpska Pravoslavna Crkva je potpomagala četnike protiv hrvatske Države. Mnogo puta su srpske crkve služile kao skladišta oružja, a njihovi svećenici su vršili indoktrinaciju četnika. Već davne 1902. godine Antun Radič je upozoravao hrvatski narod na neprijateljski rad SPC-e i predlagao osnivanje Hrvatske pravoslavne crkve (revija Dom). Prva

ubojstva i pljačku izveli su u Dalmatinskoj Zagori, u travnju 1941. godine, u kotarima Kninu, Sinju, Grahovu, a 5. svibnja 1941. dođoše četnici, zajedno s domaćim Srbima, u Blagaj kraj Slunja, zapališe, opljačkaše i pobiše seljake u cijelomu mjestu. Osim toga, s Talijanima su sklopili sporazum jer su ih povezivali zajednički probitci podjele Hrvatske, dobivali su oružje od talijanske vojske i napadali civilno pučanstvo. Tada se Hrvatska borila protiv Srba i njihovih četnika, koje su pomagali Englezi i Talijani, potonji tobožnji hrvatski prijatelji i saveznici, koji vjekovima teže za hrvatskom zemljom. U rujnu 1941. raskinut je sporazum Hitler - Staljin, a Komunistička partija Hrvatske dobila je naredbu od Sovjetskog Saveza da započne oružanu borbu protiv NDH. Sve dok je trajao sporazum Hitler-Staljin, hrvatska je komunistička partija mirovala. Na početku je osnovana prva skupina komunista u Sisku, pa su u ime Staljina i Sovjetskoga Saveza započeli borbu protiv hrvatske države. Nisu se borili protiv vladajuće elite, već za uspostavu Jugoslavije, u kojoj će

ponovno Hrvati

9

biti građani drugoga reda. Komunisti su se konačno ujedinili s četnicima (Srbima) i tako ujedinjeni nastojali srušiti hrvatsku državu.

Hrvatska se tijekom četiri ratne godine, kako bi očuvala svoju nezavisnost, borila protiv četnika i komunista, sve dok rat nije završen. Tijekom čitavog rata hrvatski komunisti su igrali izdajničku ulogu kao suradnici Sovjetskoga Saveza i Srbije i izdali hrvatski narod, jer su povelili borbu protiv države, a ne protiv vlasti koja je tada bila u Hrvatskoj. To im je neoprostivi grijeh prema hrvatskom narodu, čiji su sinovi časno ginuli da bi narod živio u svojoj državi. Hrvatski komunisti, imajući svoju državu, borili su se za tuđe probitke protiv svoje države, koju su rušili.

Godine 1943, nakon pada Italije, Nezavisna je Država Hrvatska pri pojila ostatak svoga područja koje su zaposjeli Talijani, prisilivši poglavnika dr. Antu Pavelića na potpisivanje Rimskih sporazuma, koji su bili uvjet opstanka hrvatske države. 1943. granice hrvatske države bile su od Istre do Budve, od Jadrana do rijeke Drine. Tada je ujedinjeno zaposjednuto područje hrvatske države i zajedno s Bosnom i Hercegovinom stvorena pravna cjelina na cijelom svom području. Nezamislivo je da bi Mađari rušili svoju državu, da bi srušili vladu koja je za vrijeme rata bila na vlasti. Tu je komunističku borbu predvodio Tito (1892.-1980.), podrijetlom Hrvat (?), najveći krvnik i izdajica hrvatskoga naroda.

10

U mjesecu svibnju godine 1945. završio je Drugi svjetski rat. Prema ugovoru sklopljenom na Jalti (W. L. S. Churchill - J. V. Staljin - F. D. Roosevelt, veljača 1945.) obnovljena je Jugoslavija. Saveznici su Istočnu Europu predali Staljinu kao ratni plijen. Vodili su rat protiv nacista i fašista, a na vlast su doveli komuniste, isključive poput nacista i fašista, te još i gore što se tiče uništenja privatnoga vlasništva. Mržnja hrvatskih komunista, očitovana za vrijeme rata protiv NDH, prouzročila je povlačenje Hrvata prema Zapadu, da bi izbjegli komunistička ubijanja i dostigli savezničku vojsku, oslanjajući se na Ženevske ugovore o zaštiti izbjeglica. U pregovorima s Englezima naišli su na nerazumijevanje, a Englezi, braneći svoje trgovačke probitke unaprijed dogovorene s Titom, predali su više od 200.000 hrvatskih vojnika i gotovo toliko ili možda i više civila, žena i djece jugoslavenskim komunistima, koji su se izivljavali nad predanim Hrvatima, ubijajući ih na Bleiburgu i Križnomu putu.

Srpski su i hrvatski partizani (komunisti) uništili više od 500.000 hrvatskih mladića. Tako je nastala bleiburška nesreća, što je ostalo u vječnoj uspomeni hrvatskoga naroda. Taj su zločin izveli srpski i hrvatski komunisti, pomoću svojih saveznika Engleza, koji su svjesno, na tuđemu području, predali hrvatske izbjeglice jugoslavenskim komunističkim krvnicima.

Taj "magnum crimen" hrvatskih komunista, u kojemu su sudjelovali, još i danas nisu osudili bivši saveznici, a Hrvatska će država prije ili poslije

11

morati suditi hrvatskim komunistima pa makar "post mortem", jer zločin narodozatora (genocida) ne zastarijeva.

Komunisti su na vlast došli 1945. U svim su državnim uredima visjele Staljinove slike, a Ustav nove države bio je gotovo preslika ustava Sovjetskoga Saveza. Da su hrvatski komunisti sačuvali NDH u njezinim granicama i uveli komunističku vlast, bilo bi i danas mnogo lakše. Hrvatska država bila bi u boljem zemljopisno-političkom i gospodarstvenom položaju. Jugoslavija je ponovno proganjala Hrvate u domovini i tuđini. Četrdeset pet je godina Hrvatska živjela zarobljena i potlačena, gospodarski uništena u komunističkoj Jugoslaviji, bez slobode govora (vladao je "verbalni delikt"), a svaka pomisao na slobodu i nezavisnost kažnjavana je zatvorom. Hrvatski su nacionalisti i disidenti proganjani u domovini i svijetu, ubijale su ih tajne jugoslavenske službe.

Godine 1987. i sljedećih godina nastale su političke promjene. U Sovjetskomu Savezu, nakon perestrojke i gospodarske propasti, rušio se komunizam, a pao je i berlinski zid. Jugoslavija je postala ranjiva, a Hrvatska je skupljala snagu - ponovno se probudio duh i borba za novi 10. travnja, narod je tražio samostalnost svoje države. Skupina hrvatskih osviještenih komunista na čelu s generalom Franjom Tuđmanom (1922.-1999.), osnovala je pokret Hrvatske demokratske zajednice i tražila rješenje da Hrvatska dobije svoju samostalnu državu, borila se za slobodne izbore i odvajanje od Jugoslavije.

12

Na slobodnim izborima 30. svibnja 1990. i na referendumu 19. svibnja 1991. hrvatski se narod izjasnio za svoju slobodu. Dana 25. lipnja 1991. Hrvatski je državni sabor proglasio slobodnu Republiku Hrvatsku. Tada je stožernik Franjo Kuharič (1919.-2002.), u razgovoru s novinarima Glasa Koncila, a prenaša HIC putem Interneta, rekao: "Samo slobodni ljudi i slobodni narodi mogu izgrađivati svoje međusobne odnose u miru i pravедnosti. Stoga sloboda nije protiv nikoga, ona je uvjet dostojnoga života za svakoga. Sloboda nije poraz drugoga, nego je pobjeda svijetu, da žive u miru. Stoga mi i proglašenje potpune samostalnosti i nezavisnosti Republike Hrvatske kao suverene države, doživljavamo kao radostan događaj i ostvarenje povijesne i pravne logike. To je pobjeda etičkog principa koji vrijedi svuda i za svakoga, zato odluka Sabora nije neprijateljski čin bilo protiv koga, bilo izvan Hrvatske, bilo u Hrvatskoj".

Prije pedeset tri godine izveden je pred komunistički sud zagrebački nadbiskup, danas blaženi Alojzije Stepinac (1898.-1960.). On je pred njim izjavio: "Hrvatski se narod plebiscitarno izjasnio za Hrvatsku Državu i ja bih bio ništarija, da nisam osjetio bilo svog naroda, koji je bio rob u bivšoj Jugoslaviji".

Srbi su i sada, kao i 1941, napali Republiku Hrvatsku. Započeo je obrambeni Domovinski rat za očuvanje nezavisnosti. Povijest se ponovila. Četnici i ostatak Jugoslavenske armije, koja se poistovjetila sa Srbijom, na

13

padali su Republiku Hrvatsku, a ujedinjena Europa, zajedno s Amerikom, zabranila je uvoz oružja Republici Hrvatskoj kako bi ona što brže podlegla pred srpskim napadajima. Ponovno su se bivši saveznici ujedinili protiv osnutka hrvatske države, pa makar je predvodio bivši komunistički general i premda su fašizam i nacizam već bili davna prošlost.

Taj tisuć godišnji narod, čiji su sinovi slavno umirali da narod može dostojanstveno živjeti, herojski su se borili za njezinu slobodu i nezavisnost, što su, konačno, i postigli. Hrvatsko je iseljništvo pomoglo na različite načine, bilo novcem, lijekovima ili odjećom. Rat je završio godine 1995, kada su Srbi posve poraženi.

Nakon smrti predsjednika Franje Tuđmana (koncem godine 1999.), na izborima 3. siječnja 2000. godine na vlast je došao savez stranaka s većinskom vlašću bivših komunista (SDP). Prvi čin nove Vlade bio je opoziv trideset pet diplomata u svijetu i izbacivanje hrvatskih nacionalista s njihovih radnih mjesta. Umirovljeni su generali oružanih snaga koji su sudjelovali u Domovinskomu ratu. Gospodarstvo je bez ikakve budućnosti, a vanjska je politika Hrvatske podložna zapadnim silama bez obrane hrvatskih probitaka. Ujedinjena Europa i Amerika preko Međunarodnog monetarnog fonda nameću zajam da oslabe gospodarstvo u Hrvatskoj. U tisku i na televiziji stalno napadaju bivšega Predsjednika, a Nezavisna Država Hrvatska (1941 .) im smeta i svakako je hoće prikazati kao fašističku i nacističku državu. Idu

tako daleko da predlažu zakon kojim bi se kažnjavao svaki spomen NDH i 10. travnja. Na temelju toga nauma kaznenoga zakona Hrvatsko društvo političkih zatvorenika u svomu časopisu od 29. listopada 2002. (rubrika Reagiranj, prenio HIC 30.10.2002 putem Interneta), u članku *Vlada i totalitarizam*, piše sljedeće: - "HDPZ mora primijetiti zabrinjavajuću pojavu, da se u današnjoj Hrvatskoj, čija je Vlada proklamirala orijentaciju prema budućnosti, mediji pod vladinim nadzorom i njoj bliski centri političke moći primarno bave prošlošću. U toj retrogradnoj strategiji osjeća se snažna tendencija da se svako naglašenije izražavanje nacionalnih osjećaja poistovjeti sa ustaštvom, pri čemu se istodobno hoće učiniti neupitnim i neprijepornim da su ustaštvo i Nezavisna Država Hrvatska (1941-1945) fašistički pokret odnosno fašistička državna tvorevina. Međutim, čini se potpuno neprihvatljivim pristupiti toj državi i ustaštvu kao političkom pokretu s apriornom i generalnom negacijom. Takva apriorna i generalna negacija neprihvatljiva je napose na kaznenopravnoj odnosno sudbenoj razini, jer dovodi sudce i sudove u vrlo sklisko područje vrednovanja znanstvenih prosudbi ili političkih stavova pojedinca."

"HDPZ također želi podsjetiti da apriorna i uopćena oznaka ustaštva i NDH kao fašističke tvorevine potječe iz naslage komunističke propagande, koja je sve protivnike proglašavala fašistima. Po tom su ključu u fašiste svrstani Dr. Ante Pavelić i Vlatko Maček, Kardinal Stepinac i Bruno Bušić,

15

a neki su renomirani marksistički "mislioci" išli tako daleko, da su čitav hrvatski narod ili bar njegovo iseljeničtvo svrstali u fašiste.

Međutim, za slobodnu znanost takva su uopćavanja neprihvatljiva. Strani povjesničari već desetljećima ustaštvo ne svrstavaju u fašističke pokrete, nego u nacionalno-revolucionarne terorističke organizacije poput makedonskog VMRO-a (Ernst Nolte 1966.-) Velika većina pisaca smatra da je ustaštvo ideologija krajnjeg nacionalizma, a ne fašistički pokret (L. Hory M. Broszat, Hugh Seton-Watson. J. Royschild, L. Cohen, P. Warwick, 5. Fischer-Gaiati, J. J. Sadkovich, L. Shaw, R. Patee, Aleksa Djilas, Vasil Seizov, Ljubimirova, J. Tomasevich, P. Cvetkov, N. Kochankov itd.). Spomenuti povjesničari uspoređivali su ustaški pokret s nacionalsocijalističkim i fašističkim pokretima, te su upozorili na postojanje nekih sličnosti, ali i bitnih razlika.

a) fašizam i nacionalsocijalizam nastaju unutar nacionalnih država, a njihovi ideolozi otvoreno propovijedaju nadmoć vlastite nacije, odnosno rase, te zagovaraju imperijalističke ciljeve. Nasuprot tomu ustaški pokret nastaje unutar višenacionalne države, kao tipičan nacionalno-osloboditeljski pokret koji je reakcija na ugnjetavačku politiku jedne (većinske) nacije;

b) za razliku od fašizma i nacionalsocijalizma, koji su nastali unutar homogenih nacija s vlastitom državom, ali sa svrhom radikalnih političkih i socijalnih promjena, ustaštvo svoje ciljeve iscrpljuje u stvaranju države;

16

c) za razliku od fašizma i nacionalsocijalizma, koji se naslanjaju na srednji sloj, ustaštvo svoje pristaše novači u seljaštvu, radništvu i sveučilišnoj mladeži. Pristaše ne privlači nikakva ideološka obojenost pokreta, nego njegovo protivljenje velikosrpstvu i jugoslavenstvu.

d) za razliku od fašizma i nacionalsocijalizma kao širokih pokreta koji traže potporu u postojećim strankama, ustaštvo je usko zamišljena revolucionarna jezgra;

e) s fašizmom i nacionalsocijalizmom, ustaštvo u određenoj mjeri dijeli kult nacije i države, antidemokratizam, antiparlamentarizam, historicizam, kult junaštva, kult snage, terorizam i nasilje kao sredstvo borbe za ostvarenje političkih ciljeva

f) u kasnijoj fazi, ustaštvu postaje svojstven i antikomunizam, odnos no antisemitizam, iako izvorno, do druge polovice tridesetih godina, odnos ustaškog pokreta prema komunizmu i antisemitizmu nije ni na koji način definiran. Antikomunizam je u predratnom razdoblju dio političke taktike, dok u tijeku rata postaje primarnom posljedicom borbe protiv partizanstva, te ima nacionalno-političke, a ne ideološke motive. Antisemitizam također

ne postoji izvorno, niti je ideološki razrađen, nego se pojavljuje tek nakon 1936, i unatoč velikim razmjerima stradanja Židova u NDH, ideološki ostaje potpuno akcidentalan.

g) u odnosu na fašizam i nacionalsocijalizam, ustaštvo obilježava bitno

17

različiti odnos prema religiji i Crkvi: ustaštvo nema poganskih ni sotonističkih elemenata, niti zagovara stvaranje "novog čovjeka", "nadčovjeka" ili nekoga novog božanstva;

h) za razliku od temeljito razrađenih ideoloških sustava u fašizmu i nacionalsocijalizmu, Ustaška Načela već na prvi pogled odaju ideološku raznorodnost i eklektičnost;

i) ustaškom pokretu i prije rata i tijekom rata pristupaju ideološki vrlo raznorodni pristaše (pravaši, klerikalci, liberalni antiklerikalci, bivši ljevičari, katolički fundamentalisti, Židovi, muslimani);

j) nikada i nigdje nije unutar ustaškog pokreta nastao dokument kojim se ustaštvo povezuje s fašizmom odnosno s nacionalsocijalizmom. Naprotiv, u brojnim izjavama prvaka ustaškog pokreta, pa i samog njegova utemeljitelja, jasno je istaknuto daje ustaštvo autohtoni, hrvatski nacionalistički pokret, kojemu je jedina svrha i zadaća uspostava Neovisne Hrvatske Države

k) u ustaškim načelima, kao svojevrsnoj Bibliji pokreta i njegovoj ideološko-političkoj osi, nema ni slova o uređenju države, o stranci ili ideologiji koja bi njom trebala upravljati. Štoviše, osim naznaka o seljaštvu, nema ni slova o ekonomskom uređenju države.

Svijest da sinonim za NDH nije Jasenovac, pokazali su i oni koji su s razlogom oštro osudili Jasenovac. Zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac izjavio je: "Hrvatski se narod plebiscitarno izjasnio za Hrvatsku Državu i

18

ja bih bio ništarija, da nisam osjetio bilo svog naroda, koji je bio rob u bivšoj Jugoslaviji."

Američki predsjednik Dwight David Eisenhower (1890.-1969.) je 15. lipnja 1954. primio izaslanstvo, u kojemu su mu predstavnici 143 hrvatska katolička svećenika predali predstavku upućenu svjetskim državicima kao upozorenje na težak položaj Hrvata u komunističkoj Jugoslaviji. U njoj se ističe da je nastanak ustaškoga pokreta i proglašenje NDH posljedica teškoga položaja Hrvata u Kraljevini Jugoslaviji. Američki predsjednik Ronald Wilson Reagan (1911.-2004.), tada kao guverner Kalifornije, 4. travnja 1969. potpisao je službeni dokument kojim je 10. travnja proglašen Danom hrvatske nezavisnosti. Bi li prema tomu zamišljenom hrvatskom kaznenom zakonodavstvu pod udar zakona došli Eisenhower, Reagan i hrvatski katolički svećenici?

HDPZ ističe da spomenute razlike između ustaštva i fašizma odnosno nacionalsocijalizma, koje su zapravo objedinjenje spoznaja i zaključaka poznatih stranih povjesnika, politologa i sociologa, upućuju na to u kakvoj će se nezahvalnoj situaciji naći svaki sudac koji bi morao primijeniti norme koje Vlada Republike Hrvatske nagovještuje. ...?

Novinar Gojko Borić iz Kolna piše u zagrebačkomu Vjesniku od 7. i 8. listopada 2002. (Zagreb, godina LXIII., br. 19.712., str. 13.) i odgovara partizanskom nostalgičaru Ivi Horvatu na njegov članak od 19. rujna u tim

19

novinama, u kojemu ovaj brani partizanstvo i komunizam i napada ustaštvo i NDH, sljedeće: "S druge, pak, strane Ustaški pokret pojavio se u hrvatskim zemljama, kao revolucionarni prosvjed protiv monarhofašističke diktature kralja Aleksandra Karađorđevića nakon smaknuća hrvatskih narodnih zastupnika sa Stjepanom Radićem na čelu u beogradskoj Skupštini.

Budući da zapadne zemlje nisu htjele ni čuti za hrvatsku samostalnost, Paveliću nije preostalo ništa drugo nego približiti se tzv. revizionističkim državama, kao što su uostalom učinili i borci za osamostaljenje od Slovačke do Indije.

Za ustaše je država bila iznad svega, i to je bila njihova najveća mana. Ali zatajio je i HSS, pa su komunisti uspjeli, jer su bili jedini koji su znali mobilizirati stoljetne animozitete prema Germanima i Latinima, vješto propagirajući sveslavenstvo.

Već tijekom Drugog svjetskog rata pametnima je bilo jasno da će pobjedom komunista biti uspostavljena sovjetska Jugoslavija. Ustaška je Hrvatska morala propasti jer se našla na pogrešnoj, pobijeđenoj strani. Ustaše su izgubile rat, ali partizani su izgubili epohu. To je prema mome mišljenju veći poraz, jer je socijalizam (čitaj: komunizam) okončao s oko 80 milijuna ubijenih i uništenjem morala i materijalnih dobara nekoliko generacija od Jugoslavije, preko Sovjetskog Saveza do Kine i Sjeverne Koreje. Pustoš koju je ostavio komunizam u Jugoslaviji i svijetu znatno je veća od epizode nacifašizma i ustaštva.

20

U tjedniku Fokus (Zagreb, 14. ožujka 2003, br. 144.) u članku Staljin i Tito - ista škola iste metode piše isti novinar za jugoslavenske komuniste: "Osvojivši vlast u Jugoslaviji, komunisti su tu umjetnu tvorevinu pretvorili u kopiju Sovjetskoga Saveza. U svemu su oponašali staljinistički model. Na isti su se način kao i boljševici borili protiv Crkve, tzv. kulaka, nacionalista, građanskoga staleža, neovisne inteligencije i umjetnika. Pretvorivši privatno vlasništvo u državnu imovinu počinili su najveću pljačku u povijesti na teritoriju pod svojom vladavinom. Kao što su boljševici likvidirali svoje prave i potencijalne, a često i izmišljene protivnike, na isti su način to činili i jugoslavenski komunisti

Kada danas neki na vlasti u Hrvatskoj govore da su se hrvatski komunisti borili za hrvatsku državu, tada je to primitivna laž i karikatura u shvaćanju povijesti. Tzv. hrvatski komunisti bili su staljinskiji od Staljina i najveći Jugoslaveni. Osim časnih izuzetaka (primjerice Andrije Hebranga i pripadnika Hrvatskoga proljeća), hrvatske komuniste trebalo je staviti na optuženičku klupu zbog genocida nad vlastitim narodom (Bleiburg, Križni put, Goli otok itd.), ali to dosad nije učinjeno jer je Domovinski rat spriječio antikomunističku revoluciju u nas, a to se danas hrvatskoj demokraciji osvećuje na svakom koraku."

Dodajmo tomu da je današnji predsjednik Stjepan Mesić bio pokrovitelj

21

proslave šezdesete obljetnice Prvoga hrvatskog korpusa i obljetnice Šestoga, Sedmoga, Desetoga i Jedanaestoga korpusa. Tada je u svom govoru izjavio da su se ti korpusi i partizanski odredi borili za hrvatsku samostalnost (tj. 1942. godine). Mesić je nastavio da je 1942. godina začetak hrvatske samostalnosti. "Mora nam biti jasno", nastavio je Mesić, "da se nijedna država ne stvara preko noći, već su za to potrebna i desetljeća. Samostalna se Hrvatska počela stvarati 1942. godine".

U tjedniku Hrvatsko slovo od 29. studenoga 2002. (Zagreb, br. 397.), predsjedniku Mesiću odgovara prof. Julije Derossi: "U navedenoj izjavi predsjednika Republike točno je samo to da se ni jedna država ne stvara preko noći. Hrvatska se država, kao što znamo, stvorila u doba kneza Branimira u drugoj polovini 9. stoljeća i trajala je do 1097, kad na Gvozdu pogiba posljednji kralj hrvatske krvi Petar. Nakon toga Hrvatska stotinama godina nije bila samostalna država, iako je uvijek čuvala neke sastavnice državnosti. Godine 1941. stvorena je Nezavisna Država Hrvatska, koja je formalnopravno bila samostalna država i značila je u tom smislu `ostvarenje težnji hrvatskoga naroda' (Tuđman), ali je u biti bila ovisna o silama Osovine Njemačke i Italije. Bez obzira na tu ovisnost, tisuće Hrvata (domobrana i ustaša) dalo je u toj državi svoje živote u iskrenoj vjeri da ih daju u borbi za svoju samostalnu državu, a ne za nekakvu ideologiju ili politiku, posebno ne za ideologiju talijanskog fašizma. Protiv Nezavisne Države Hrvatske digli su se

22

jugoslavenski komunisti, među njima dakako i hrvatski komunisti (Srbi i Hrvati), ali ne zato da stvore samostalnu komunističku Hrvatsku, nego da stvore komunističku (socijalističku) Jugoslaviju u kojoj će Hrvatska biti samo jedan od dijelova s nekim autonomnim odrednicama. ***U Komunističkoj partiji nikad nije bilo ni struje ni frakcije koja bi kao svoju svrhu imala stvaranje samostalne komunističke Hrvatske. Naprotiv, čak i pokušaji da se unutar buduće Jugoslavije za Hrvatsku predvidi stupanj autonomije veći od već `službeno' utvrđenog bili su osuđeni i drastično kažnjeni (Andrija Hebrang!). Desetci tisuća Hrvata ubijeni su samo zato što su se borili za samostalnu Hrvatsku, a protiv Jugoslavije, i to nije imalo nikakve sveze ni s fašizmom ni s***

antifašizmom. Prema jugokomunističkom stajalištu Hrvati nisu smjeli imati samostalnu državu, pa ni komunističku. Jedino je to povijesna činjenica u svezi sa samostalnošću hrvatske države`:

To je bio odgovor predsjedniku Mesiću, koji ne zna hrvatsku povijest. Jedino mu je znanje onoliko koliko je naučio u komunističkim partijskim školama. Na kraju možemo zaključiti daje 10. travnja hrvatski narod proglasio Nezavisnu Državu Hrvatsku, a isti je taj narod ponovno, 25. lipnja 1991, obnovio nezavisnu državu Hrvatsku ili Republiku Hrvatsku.

Bez obzira na današnju vlast u Hrvatskoj, moramo se osloboditi nametnutih nam laži i šutnje. Moramo slobodno govoriti i dati u javnost sve što smo patili i proživljavali i stalno učiti našu povijest. Danas mnogi zbog
23

svojih sitnih i prizemnih interesa zatiru, nastoje prikriti i čak se srame 10.travnja.

Zaključujem da Ustaški pokret, prema povijesnim istraživanjima, nije bio ni fašistički ni nacistički nego prevratnička narodnosna udruga, koja se borila protiv monarhističko-fašističkoga nasilja kralja Aleksandra Karađorđevića, za rušenje Jugoslavije i za ostvarenje samostalne hrvatske države. Kada je u cijeloj Europi prevladao fašizam i nacizam, Hrvatska se tada nije mogla suprotstaviti ni fašistima ni nacistima, tim više što zapadni saveznici (Amerika, Francuska i Engleska) nisu htjeli ni čuti za hrvatsku samostalnost. Povijest se ponavlja pa nam i danas Amerika i Zapadna Europa nameću politiku na izborima i predizbornim promidžbama. Svojim novcem i velikom promidžbom nameću nam izborne kandidate kojima uopće nisu važni hrvatski probitci. Mislim daje došlo vrijeme da se sastavi povjerenstvo povjesničara, koje bi temeljito, sine ira et studio, proučilo NDH i Ustaški pokret, a isto tako i jugoslavenski komunistički pokret prema NDH, ustaštvu i stvaranju Republike Hrvatske te o tome donijelo zaključke. Bez poznavanja prošlosti, ne može se ići prema budućnosti.

A.J.

Hrvatski Dom - Buenos Aires

10. IV. 2005.

24

